

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1054/2015
26.05.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Јасминке Станојевић, председника већа, Биљане Драгојевић и Марине Говедарице, чланова већа, у парници тужиле Д.Ђ. из С., чији је пуномоћник З.В., адвокат из Н., против туженог В.С., из С., чији је пуномоћник М.Л., адвокат из Н., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3358/14 од 10.02.2015. године, у седници одржаној 26.05.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3358/14 од 10.02.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Неготину П бр.737/12 од 04.06.2014. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиљи на име повраћаја зајма исплати износ од 75.000 евра у динарској противвредности обрачунатој по средњем курсу НБС на дан исплате, са каматом у динарској противвредности коју прописује Централна европска банка по курсу на дан исплате, почев од 31.08.2003. године па до исплате. Другим ставом изреке, обавезан је тужени да тужиљи на име трошкова парничног поступка исплати износ од 498.600,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 3358/14 од 10.02.2015. године, жалба туженог је одбијена и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да су ревизије неосноване.

У поступку доношења побијане пресуде нема битне повреде из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности, а

ревизијом се не указује на друге повреде поступка због којих се сагласно члану 407. ЗПП може изјавити ово ванредно правно средство.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила и тужени су били у ванбрачној заједници и дана 15.12.2002. године тужила је туженом на име зајма предала износ од 75.000 евра о чему је сачињена и признаница од стране адвоката, који су потписали обе парничне странке и којим се тужени обавезао да примљени новчани износ врати тужили најкасније до 30.08.2003. године што није учинио. Тужени је овај новчани износ позајмио од тужиле како би 150.000 евра могао да позајми трећем лицу, што је и учинио, те је од стране истог адвоката сачињена признаница о зајму на износ од 150.000 евра, при чему је и неспорно да је овај дуг враћен туженом. Предметни износ од 75.000 евра представља личну уштеђевину тужиле стечену по основу поклона од свог оца, деде и бабе и стога представља њену посебну имовину.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, а примењујући одредбе члана 557. и члана 552. став 1. ЗОО, побијаном пресудом је усвојен тужбени захтев.

Разлози ревизије којима се указује на погрешну примену материјалног права нису основани.

Одредбом члана 557. ЗОО, прописано је да се уговором о зајму, зајмодавац обавезује да преда у својину зајмопримцу одређену количину новца или других заменљивих ствари, а зајмопримац се обавезује да му врати после извесног времена исту количину новца, односно исту количину ствари исте врсте и истог квалитета, док је одредбом члана 562. став 1. истог закона, предвиђено да је зајмодавац дужан вратити у уговореном року исту количину ствари, исте врсте и квалитета.

Наводима ревизије да је уговор о зајму из кога проистиче обавеза туженог, фиктивни правни посао, као и да новчани износ на који је закључен уговор о зајму, заједничка имовина странака, оспорава се утврђено чињенично стање, што сагласно одредби члана 407. став 2. ЗПП, не може бити ревизијски разлог.

Из напред изнетих разлога, применом члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци, с тим што је изостало детаљно образложење ове пресуде, с обзиром да се у ревизији понављају жалбени разлози и да се образлагањем ове пресуде не би постигло ново тумачење права.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић, с.р.**